

Слово про людину...

Ігор Петрович Ковальчук — надзвичайно талановитий лікар-хірург, людина неймовірно широкої душі, скромна, відверта, товариська... Його ім'я відоме багатьом мешканцям Рівненщини, адже за повернення здоров'я та врятоване життя йому довіку будуть вдячні тисячі пацієнтів. І так прикро, що тепер усі згадуватимуть його із невід'ємним словом "був"... Ігор Петрович любив життя, людей, Україну, пісню... На жаль, 6 лютого цього року його пісня зтихла, назавжди обірвавши життєву струну...

Ігор Ковальчук народився 15 листопада 1937 року в с.Пишківці Бучацького району на Тернопільщині. Його дитинство припало на суворі воєнні роки, які назавжди залишили шрами на його нелегкій долі. Коли сім'я поверталася з евакуації, підвода, на якій їхали шестирічний Ігор з молодшою сестричкою, підірвалася на міні. Три довгих роки хлопчик у тяжкому стані був прикутий до ліжка, а лікарі не давали батькам жодних надій. Одного разу в їхній дім прийшла сусідка й сказала матері, мовляв, навіщо ти його годуваш, харчі переводиш (а часи тоді були голодні), все одно він уже не живе... Ті випадково почуті слова боляче вразили хлопчика. І коли він, всупереч усьому, все-таки почав одужувати і став на ноги, найперше повибівав з рогатки всі шибки у сусідчиних вікнах. А коли та прийшла сваритися, малий не злякався й нагадав їй прикрі слова, змусивши її саму просити вибачення... Ось так і далі по життю Ігор Петрович ніколи не боявся казати людям правду у вічі, відстоювати свою правоту.

Після "восьмирічки" в Пишківцях Ігор Ковальчук навчався у Бучацькій середній школі, в якій, окрім традиційних шкільних предметів, викладали ще й ветеринарну справу. Отож разом із атестатом Ігор Петрович одразу отримав ще й професію і пішов працювати в колгоспну ветеринарну аптеку. А через рік став завідувачем Шумської ветеринарної аптеки. Але водночас мріяв, що обов'язково стане лікарем. У 1962 році він спробував вступити до Львівського медичного інституту, але "провалився". На щастя, вдруге доля йому посміхнулася і в 1963 році він став студентом медичного інституту. З фахом Ігор Петрович довго

лановитий хірург. Колеги не раз сміючись згадували, як він зустрічав "швидку" ще на порозі лікарні. Таким нестримним було його горіння, його потяг до роботи! Колеги визнають, що Ігорю Петровичу завжди "діставалися" найтяжчі хворі. Спочатку вони потрапляли у його палату випадково, а потім уже й свідомо йому передавали складних і безнадійних пацієнтів, бо знали, що він їх "витагне", використає щонайменшу можливість, але вирве у смерті шанс на життя.

Довірливий і товариський, співчутливий і розуміючий, Ігор Ковальчук жодного разу не відмовив у проханні чи то пацієнту, чи колезі. За першим покликом зривався з дому, поспішав в операційну, вирушав саваніацією у райони, завжди був напоготові допомагати всім і всюди. Саме в роботі Ігор Петрович черпав життєву енергію, отримував наснагу й задоволення. Відділення хірургії органів травлення та ендокринології, в якому він працював до своїх останніх днів, було його другим домом, а колектив — "сім'єю", яку він дуже любив...

Минуло 40 днів відтоді, як не стало Людини на землі. Та все ж славне ім'я Ігоря Ковальчука, його добрі справи ніколи її не залишать. Вони залишаться у пам'яті й серцях тих, хто його знав і любив, продовжаться у діяннях лікарів, для яких Ігор Петрович був мудрим учителем, а ще — у дітях, які пішли батьківськими стежками і теж знайшли себе у медицині.

Він міг би ще довго жити, але згораючи сам, світив іншим. Нехай свята земля буде йому пухом, світла пам'ять і вічний спокій.

Ігор Ковальчук

хірургічних втручань Рівненської обласної клінічної лікарні:

— Значимість друга пізнаєш тоді, коли його втрачаєш. 35 років ми з Ігорем Петровичем йшли поряд, відчуваючи плече один одного. З-поміж усіх моїх друзів вирізнявся чимось особливим. Він притягував до себе людей. Знайомився з ними легко, ненав'язливо, так само й спілкувався. Навіть коли йому було сумно і тривожно на душі, не виказував своїх емоцій, був спокійним і контактним.

Він любив хірургію, віддаючи їй усього себе, був дуже працьовитим і витривалим. Як солдат, завжди був готовий стати до боротьби за життя людини.

А ще Ігор Петрович любив пісню і сам гарно співав. Легко й приємно було з ним відпочивати.

Навіть коли Ігор хворів, його відвідувачі

про вчителя...

Василь Кордяк, завідувач відділення хірургії органів травлення та ендокринології РОКЛ:

— Перші мої операції я виконав під керівництвом саме Ігоря Ковальчука. Дуже хороша і безвідмовна людина це була. Він дуже любив свою професію, хірургію, колектив. Ігор Петрович був класним хірургом. Він брався за таких хворих, яких ніхто вже не хотів оперувати. Ніколи нікому не відмовляв у допомозі, багато навчав молодих лікарів.

Олександр Нестеренко, лікар-хірург відділення хірургії органів травлення та ендокринології РОКЛ:

— Ігор Петрович Ковальчук був дуже тактовною, інтелігентною, патріотично налаштованою людиною, грамотним фахівцем. Я багато оперував разом із Ігорем Петровичем, багато в нього навчився. Та взагалі в області є величезна кількість хірургів, акушерів-гінекологів, які перейняли в нього професійні навички, хірургічну майстерність. А повчитися було чого. Ігор Петрович чи не найбільше з усіх їздив на виклики по санавіації, багато оперував у районах. Ніколи не рахувався з часом: водія відпустить, а сам наглядає за хворим у районі по 10-12 годин. Нерідко забирав тяжких хворих і в обласну лікарню.

Це був дуже специфічний чоловік. Завжди дуже впевнений у собі, у своїй правоті.

Анатолій Саковський, лікар-хірург відділення гнійної хірургії та проктології РОКЛ:

— Ігор Петрович був висококласним, неординарним хірургом, завжди брався там, де важко. Я формувався на його підходах, його професійній хватці, багато навчався у нього і хірургії, і людських якостей, і особливостей характеру. Ігор Ковальчук був дуже відкритою людиною, компанійською, щедрою.

Олександра Юркевич, лікар-комбустіолог, та Наталя Овсійчук, лікар-анестезіолог відділення детоксикації РОКЛ:

трович одразу отримав ще й професію і пішов працювати в колгоспну ветеринарну аптеку. А через рік став завідувачем Шумської ветеринарної аптеки. Але водночас мріяв, що обов'язково стане лікарем. У 1962 році він спробував вступити до Львівського медичного інституту, але "провалився". На щастя, вдруге доля йому посміхнулася і в 1963 році він став студентом медичного інституту. З фахом Ігор Петрович довго не вагався, одразу ж обрав хірургію. Він добре навчався, писав студентські наукові роботи, був активним учасником хірургічного гуртка, який діяв під керівництвом видатного науковця Георгія Караванова. Наполегливість у здобутті знань і прагнення до вдосконалення привели до того, що випускник інституту, хоч і новоспечений фахівець, все ж уже добре вмів тримати скальпель у руках і був спеціалістом, на якого можна було покластися. Це одразу помітив і колишній завідувач хірургічного відділення Рівненської обласної клінічної лікарні Євген Боровий, де за направленням проходив інтернатуру Ігор Ковальчук. Тож Євген Максимович сприяв, аби молодий хірург залишився й надалі тут працювати. А Ігор Петрович просто обожнював свого наставника. Та він узагалі дуже шанував і завжди з вдячністю згадував усіх своїх вчителів — Георгія Караванова, Михайла Павловського, Євгена Борового...

З перших днів на роботі Ігор Ковальчук показав себе як відповідальний лікар, та-

серцях тих, хто його знав і любив, продовжувать у діяннях лікарів, для яких Ігор Петрович був мудрим учителем, а ще — у дітях, які пішли батьківськими стежками і теж знайшли себе у медицині.

Він міг би ще довго жити, але згораючи сам, світив іншим. Нехай свята земля буде йому пухом, світла пам'ять і вічний спокій.

...про друга

Леонтій Нестеренко, лікар-хірург обласної консультативної поліклініки Рівненської обласної клінічної лікарні:

— Ігор Ковальчук — дуже близька мені людина. Ще з інтернатури між нами зародилися тісні товариські стосунки, які з часом тільки міцніли та гартувалися. Ігор був для мене і колегою, і другом, і майже родичем, адже обоє його дітей — мої хрещеники. Разом ми і працювали, і відпочивали. Взагалі Ігор Петрович був чудовою людиною, дуже компанійською, веселою і відвертою. Вирізнявся надзвичайною колегіальністю і працьовитістю. Ніколи не втрачав надію.

Ігор Петрович був талановитим хірургом, він багато оперував. Можу впевнено сказати, що в області немає жодної операційної в хірургічних відділеннях, де б він не стояв за операційним столом...

Іван Сидорук, лікар-хірург Центру лапароскопічних та малоінвазивних

душі, не виказував своїх емоцій, був спокійним і контактним.

Він любив хірургію, віддаючи їй усього себе, був дуже працьовитим і витривалим. Як солдат, завжди був готовий стати до боротьби за життя людини.

А ще Ігор Петрович любив пісню і сам гарно співав. Легко й приємно було з ним відпочивати.

Навіть коли Ігор хворів, його відвідувачі ніколи не помічали, що йому тяжко. Був спокійним, усміхався, жартував...

Неординарна людина. Таких небагато. Жив він для людей, думав про них і робив для них більше, ніж для себе. Багатьом врятував життя. Таким був Ігор, як я його називав. Думаю, він виконав земні завдання, поставлені йому Богом. А ось благодатно і спокійно відпочити за труди свої не встиг. Вічна йому пам'ять, він заслужив на неї.

про колегу...

Володимир Задійко, лікар-хірург Володимирецької ЦРЛ:

— Великої душі був чоловік і Хірург з великої літери Ігор Петрович дуже любив свою роботу, був чуйним до хворих. Його знали і поважали всі у нашому районі. За першим покликом, завжди, вдень і вночі, в будень і в свято Ігор Ковальчук приїздив, щоб допомогти пацієнтам. Веселий, ширий, добрий і привітний чоловік, який ніколи не падав духом, — таким він запам'ятається нам назавжди.

Клавдія Бобяк, старша медична сестра відділення хірургії органів травлення та ендокринології, та Надія Трофімчук, ендоскопічна медсестра оперблоку РОКЛ:

— Ми працювали з Ігорем Петровичем майже 40 років. Він був дуже хорошою людиною, простою і щирою. Він завжди по-товарицьки однаково ставився до всіх у колективі, без будь-якої зверхності спілкувався і з медсестрами. Хоча характер у Ігоря Петровича був міцний, він був вимогливим, завжди мав свою точку зору на все, відстоював її, був дуже принциповим і затятим. Позаочі всі називали його "папашею", бо він і справді був для усіх у колективі як батько. Вмів і пожартувати, і поспівувати, і про життя-сім'ю кожного розпитати. А як він любив співати! Багато знав українських пісень, а особливо любив "Рідна мати моя"... Ігор Петрович був душею будь-якої компанії, душею нашого відділення...

де важко. Я формувалася на його підходах, його професійній хватці, багато навчався у нього і хірургії, і людських якостей, і особливостей характеру. Ігор Ковальчук був дуже відкритою людиною, компанійською, щедрою.

Олександра Юркевич, лікар-комбустіолог, та Наталія Овсійчук, лікар-анестезіолог відділення детоксикації РОКЛ:

— Це була людина з відкритою душею та ширим серцем. Ігор Петрович надзвичайно любив свою землю, роботу, сім'ю, був справжнім християнином. Він з батьківським теплом і розумінням ставився до молодих спеціалістів, не принижуючи їх у перших несміливих, "незграбних" починаннях. А це сьогодні — рідкість. Навіть будучи вже тяжкохворим, Ігор Петрович продовжував ділитися досвідом, намагався застерегти від помилок, яких, можливо, колись самому не вдалося уникнути. Побатьківськи просив: "Бережіть здоров'я, бо це є те джерельце, що дає вирувати життю й насолоджуватись усіма його барвами..."

Катерина Білосорова, колишня пацієнтка:

— Цей лікар кілька років тому врятував моє життя, коли в тяжкому стані я потрапила до лікарні і мене визнали безперспективною хворою. Ігор Петрович був лікарем класичної медичної школи, і клятва Гіппократа була для нього не просто словами, а життєвим кредо. Він вірився тим, що до кінця був зацікавлений медициною, вона не набридла йому, незважаючи на багаторічну працю. Він любив людей, турботливо піклувався про хворих. Делікатна людина, Ігор Петрович ніколи не заходив у палату як господар, навпаки — намагався не потурбувати пацієнта, був доброзичливим і чуйним.

Незважаючи на велику шану пацієнтів і повагу в медичних колах, Ігор Ковальчук не потерпав від "зіркової хвороби". Він консультувався з іншими лікарями, викликав їх на допомогу, супроводжував хворого до інших спеціалістів, щоб особисто почути їхню думку, побачити результати обстеження. Потім довго сидів над результатами досліджень і міркував, аналізував, шукав необхідну стратегію лікування. Для мене Ігор Ковальчук став наче рідний батько. Бо в той нелегкий період мого життя навіть найближчі люди не так чуйно ставилися до мене, як він. За все це я буду йому безмірно вдячна все своє життя.

■ Підготувала Дана РОМАНЮК.

